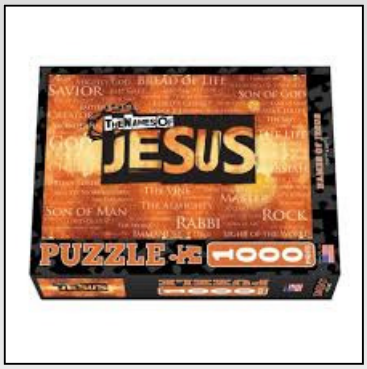
Pisarakirje

Kesäkuu 2014

Ratkaiseva pala

Pisaran kirpputorille lahjoitetaan monenlaista tavaraa. Palapelit herättävät varovaisen kysymyksen: Ovatko kaikki palat tallella? Sopivana hetkenä myyjä saattaa tarkistuksen vuoksi koota ainakin pienehkön pelin, jotta voisi ilmoittaa pelin olevat ehjän. Yksikin puuttuva pala merkitsee, ettei peliä voi myydä.

Huhtikuun pietarinmatkalla poikkesimme Vitali ja Aljona Filippenkon luona. Vitaliin tutustuin v. 1998 Garjelovan vankilassa. Nykyään tapaamme hänen perheensä kanssa useita kertoja vuodessa Pietarissa ja kesäisin Suomessa kesämökillä.

Ryhmässämme oli useita, jotka eivät ennestään tunteneet Vitalia ja sen vuoksi hän aterian jälkeen kertoi vaiheistaan. Koulukodin jälkeen hän ajautui rikollisjengiin ja edelleen vankilaan. Siellä oli sananmukaisesti seinä vastassa ja sisällä tuskallinen ahdistus. "En vielä tiennyt, että ihmisen sisällä on Jeesuksen kokoinen tila. Jos se on tyhjä, on ihminen yhtä vajaa kuin palapeli, josta puuttuu pala. Vankilassa Jeesus tuli sisimpääni ja johti minut tähän eheään, onnelliseen elämään, joka minulla nyt on."

Seurakuntansa mukana Vitali käy säännöllisesti vankiloissa ja narkomaanikodeissa tarjoten niiden asukkaille ratkaisevaa palaa - Jeesusta. Samasta työstä kertovat tämänkin Pisarakirjeen monet kirjoitukset. Hyviä lukuhetkiä!

- Eeva Halme -

Kirjeen sisältö:

Pääkirjoitus 1
Pisarakasvo Andrei 2
Pisara elävää vettä 2

Matkaraportit:
Pietari 25. - 27.4. Vihdin ryhmä ..... 3 - 4
Viro vankilat 25.-27.4. Espoon-Kouvolan ryhmä ... 5 - 6
Latvia 22.-25.5 Silta-ryhmä..... 6 - 7
Pietari, Viipuri 22.-24.5. Espoon-Kouvolan ryhmä 8 - 9

Pisarakasvo Andrei

Andrei ja vaimonsa Leena

Andrei Spiridenko

Olen syntyisin Pietarista.
Minulla oli itsellä huume- ja alkoholiongelmia ja tulin uskoon Kortesjärven Kan-perhekodilla 30. päivä heinäkuuta vuonna 2000.

Olen ollut mukana toiminnassa auttamassa huumeriippuvaisia Venäjällä ja Suomessa.

Vuonna 2010 pääsin Samarian Selkikeskukseen vapaaehtoistyöntekijäksi. Tutustuin Vauromaan Pekkaan Samarialla rukouspiirissä. Sain tietää, että Pisara käy Venäjällä minulle tutuissa paikoissa. Minut kutsuttiin mukaan Pisaran matkoille. Olen toiminut tulkkina ja ollut mukana sopimassa käyntikohteita.

Olen kiitollinen Herralle, että olen saanut olla vapaa alkoholin ja huumeiden kahleista, saanut kauniin vaimon, paljon uskovia, hyviä ystäviä sekä huolenpitoa ja siunaussta elämääni.
Pisaran kautta olen saanut kokea uutta, päässyt esimerkiksi vankiloihin. Latvian Daugapilsin vankilajohtajan sanoin: ”Tämä mitä teette on arvokasta työtä”.
Pisaran matkoilla olen nähnyt paljon siunausta.

- Andrei Spiridenko -

Pisara elävää vettä

”Jumalan sana on elävä ja väkevä”,
Hebr.4:12

Tämän sanan olen kokenut todeksi erityisesti toukokuussa. Samalla myös sen, että on tarpeen lukea päivittäin Jumalan sanaa, jotta Hän voi puhua ja antaa siitä voimaansa tarvittaessa.
Mieheni sai äkillisen lievän aivoinfarktin ja pääsi Meilahden sairaalaan hoitoon. Kohtausta seuraavana päivänä oli päivittäiseen Raamatun lukuun käytössäni olevassa Sanan aika-kirjasessa puhuttelevat sanat päivän rukouksessa: ”Kiitos, että annat meille muistutuksia oman elämämme hauraudesta ja arvaamattomuudesta.” Sairaus iski todella arvaamattomasti kesken arkipäivän eikä ollut vielä tietoa seurauksista.

Seuraavana aamuna päivän jakeessa Jumala antoi vahvan lupauksen: ”Hyvä enkeli kulkee hänen rinnallaan, ja niin matka sujuu hyvin ja hän palaa terveenä kotiin”. (Tobitin kirja 5:22, apokryfikirjoissa)
Ei olisi voinut olla tilanteeseen sopivimpia sanoja, melkein haukoin henkeäni sanat luettuani!
Sitten Jumala muistutti muutaman päivän päästä: ”Siksi te riemuitsette, vaikka nyt jouduttekin jonkin aikaa kärsimään monenlaisissa koettelemuksissa”. (1. Piet. 1:6)

Mies oli kuusi päivää sairaalassa ja siitä muutaman päivän päästä oli toimintaterapeutin vastaanotolla arviointi siitä, mitä mahdollisia seuraamuksia aivotoimintaan on jäänyt. Hän totesi puolentoista tunnin kokeilujen jälkeen, että toimintaan ei ole jäänyt mitään puutoksia! HÄN PALASI TERVEENÄ KOTIIN niin kuin Jumala oli luvannut! Kiitos ja kunnia Herralle!
Toipilaan voimatkin palautuvat vähitellen kotipiirissä. Tutkimuspäivän jae olikin ylistys Jumalalle: ”Laulakaa Herralle uusi laulu! Hän on tehnyt ihmeellisiä tekoja. Hänen oikea kätensä, hänen pyhä voimansa on tuonut voiton”. (Psalmi 98:1)

Seuraavana sunnuntaina jumalanpalveluksessa Nummelan kirkossa puhutteli syvästi virsi 470, joten lainaan sen sanat tähän:

1. *Kirkkaat riemun äänet soivat tänään sydämessäni. Muistot kiitosmielen toivat, niistä kiitän nöyrästi. Herra antoi elämän, kaiken hyvin johti hän, tähän asti armossansa, siunannut on lahjoillansa.*
2. *Halki elinpäivieni tieni hän on avannut, riemut, murheet matkalleni viisaasti on jakanut. Vaikeinakin päivinä Herra oli lähellä, rakkauden voimin kantoi, murheeseenkin toivon antoi.*
3. *Yli ihmisymmärryksen nousee Herran ajatus. Lohdutuksen, tyyntymyksen luo vain taivaan rakkaus. Mitä ymmärtänyt en, siitäkin tuon kiitoksen. Ansainnut en lahjojasi, olet suuri armossasi.*
4. *Siitä Herra, tahdon kiittää yli kaiken tänäänkin, että uusi armo riittää, kantaa sanoin siunaavin. Seurakunnassasi saan nyt jo osan autuaan. Hoida tieni hallussasi, että säilyn lapsenasi”.*

Virren sanat Niilo Rauhala

- Raili Ketola -

Matkaraportti

Pietari, Vihdin ryhmä , 25. - 27.4.

Osallistujat: Eeva Halme, Sinikka Liukkonen, Pekka Vauromaa ja nuoret Laura Grönholm ja Atte Moisander, Venäjällä Liisa Lankinen, Sergei Odnorob sekä Andrei ja Leena Spiridenko. Sinikka ja Atte olivat ensikertalaisia.

Ohjelmaksi selkiintyi pääsiäisvaelluksen sovellutus. Lähtöä edeltävänä iltana Laura, Atte ja Sinikka tulivat luokseni ja me valmistelimme ohjelmaa sekä viemisiä. Näin myös tutustuimme toisiimme jo ennen matkaa, ja yhteistyö sujuikin loistavasti kaiken aikaa. Pääohjelma oli pääsiäisvaelluksen tapainen esitys, jossa eri henkilöt kertoivat oman osuutensa pääsiäisen tapahtumista (roolipukuina päähineet). Andreille annettiin Pietarin osa, koska se sisälsi suurimmat tunnelataukset, jotka välittyivät parhaiten venäjäksi ilman tulkin osuutta. Sergeillä oli sadanpäämiehen rooli ja repliikit kiinnitettiin kilven sisäpintaan - Sergeillähän ei ollut laisinkaan aikaa perehtyä rooliinsa, hän kun oli Nazjassa meitä odottamassa ja joutui suoraa päätä "näyttämölle". - Jokaisessa kohteessa Atte lisäksi lauloi ja säesti itseään kitaralla.

Tavarankuljetus onnistui siten, että Spiridenkot tulivat rajan yli vastaan, jolloin saatoimme viedä 100 kg enemmän. Jouduimme punnitukseen, mutta varsinaista ongelmaa ei ollut.

Iltatilaisuudessa Popovkassa

Peräkärryn jätimme Haapakankaalle ja jatkoimme **Popovkaan**, jossa osallistuimme iltatilaisuuteen. Pekka ja Andrei käyttivät puheenvuorot ja Atte lauloi. Tutustuimme taloon, mikä tietenkin oli aikamoinen elämys Lauralle, Sinikalle ja Atelle.

Lauantain ensimmäinen kohde oli **Nazja** ja siellä Sergei täydensi ohjelmaa tapansa mukaan. Lauralla ja Atella oli runsaasti aikaa pallopeleihin koululaisten kanssa, sillä meillä oli rehtorin kanssa paperiasioita selvitettävinä sekä nazjalaisten vierailun jäljiltä että tulevian käyntiemme varmistamiseksi.

Vanhustensairaalaan oli pitkä matka. Sergeikin oli mahdutettava neljänneksi takapenkille ja Pekka joutui suuren kuorman vuoksi pitämään alhaista ajonopeutta. Pastori vaimoineen sekä toinenkin seurakunnan pariskunta odottivat meitä sairaalassa. Kiertelimme huoneissa kolmena ryhmänä. Monet juttelivat hyvin mielellään, jotkut nimenomaan halusivat esirukousta ja synninpäästön. Sergei ja Atte lauloivat käytävällä. Eräässä huoneessa oli edelleenkin kolmissakymmenissä oleva, jaloistaan halvaantunut nainen, jonka masentuneisuus oli riipaisevaa. Hän istui katselemassa televisiota seuranaan täysin dementoitunut mummo, eikä jaksanut lainkaan keskustella Liisan kanssa. Ainoat sanat olivat: "En voi koskaan kävellä."

Tämän jälkeen siirryimme **pastorin vieraiksi**. Osa ryhmästä tutustui rakennusprojektiin ja osa kävi **pienessä perheessä**, jonne yksi Nummelanharjun koulun tilkkupeitoista oli toimitettu.

Aljona ja Vitali Filippenko

Kaiken tämän jälkeen me suomalaiset ja Liisa menimme **Vitali ja Aljona Filippenkolle** ilta-aterialle, mikä olikin tervetullut, koska olimme eläneet päivän voileivillä. Uudet pääsivät tutustumaan taas yhteen asumismuotoon: kommunalka-asunnon ahtauteen. Vitali kertoi tarinansa koulukodista rikollisjengin kautta vankilaan ja sieltä uskoontulon myötä nykyiseen ehjään elämäänsä. "Jokaisen ihmisen sisällä on Jeesuksen kokoinen aukko. Jos se on tyhjä, on ihminen yhtä vajaa kuin palapeli, josta puuttuu pala."

Saavuimme majapaikkaamme Haapakankaan kirkolle vasta puolenyön aikaan, mutta kirkkosalin harmoni innosti nuoret vielä musisoimaan.

Sunnuntaina menimme **Akkuratovaan** samalla ohjelma, mutta lisättynä runsailla tuomisilla. Kun tammikuun matkalla esitimme jouluevankeliumin, muutama poika iki-ihastui lampaisiin. Siitä sain ajatuksen viedä Akkuratovaan pehmoleluja. Muistin miten aikoinaan poikavankilan teini-ikäsetkin pojat pitivät pehmoleluista. Niitä sitten koottiin ja Vihdin seurakunassa hyvin tunnettu Sirkkis ompeli upeita leijonia, jääkarhuja ja apinoita, yhteensä toistakymmentä. "Kynnyksen madaltamiseksi" pidin tilaisuuden ajan omaa pehmokissaani esillä ja lopuksi sylissäkin. Koska poikia oli paikalla vain 13 ja leluja kolmisenkymmentä, luovuimme arpomisesta ja annoimme heidän itse valita. Moni oli silmiinpistävän tyytyväinen. Jotkut kiittivät erikseen lähtiessään, ja muutama valitsi lemmikin myös poissaolevalle kaverilleen. Vain yksi "kovis" jätti ottamatta mitään. Salin jo lähes tyhjennyttyä hän yht´äkkiä pyyhälsi takaisin, otti apinan ja lähti.

Pari poikaa jäi taas tilaisuuden jälkeen juttelemaan kanssamme. Uusi poika opetteli kovin mielellään kitaransoittoa Sergein kanssa. Tämän vakavakatseisen pojan kotiolot olivat sellaiset, että poika lopulta karkasi kotoaan, joutui elääkseen varastamaan niinkuin niin moni muukin, ja tuotiin lopulta talteen Akkuratovaan.

Paluumatkalla poikkesimme pitkästä aikaa **Valkeasaareen** nauttimaan Hiljan valmistaman aterian. Vietimme siellä hyvän tuokion virsiä laulaen ja Hiljan puolesta rukoillen. - Rukouksiimme jäi moni matkalla tapaamamme henkilö.

- Eeva Halme -

Matkalla mukana Tuula Tapanainen Espoosta, Tamara Närhi Helsingistä ja Paula Granqvist Kouvolasta
sekä Virosta Anu Väliaho, Veikko Määttä ja Antti-Pekka Mustonen. Automme oli täytetty kohteitamme varten ruokatarvikkeilla, aikuisten ja lasten vaatteilla sekä peitoilla ja huovilla.

Harkun vankilan miesten tilaisuusuuteen tuli perjantai-iltana kahdeksan iäkästä miestä, joista osa vanhoja tuttuja, osa uusia. He kuuntelivat intensiivisesti, kun Veikko kertoi oman elämänsä muutoksesta alkoholistista ja entisestä vangista Jumalan lapseksi. Se osoitti, että Jumalalle ei ole mahdotonta tapausta, kaikilla on mahdollisuus armoon ja muutokseen.

Paula puhui siitä, miten Jeesus tuo meille tulevaisuuden ja toivon kuoleman edessä ja Tuula lapsen uskon voimasta. Jälleen kerran totesimme Anun lahjan opettajana, kun hän kertoi kahden vanhan pääsiäiskortin avulla pääsiäisen sanomasta ja virolaisista perinteistä. Tulkkauksen lisäksi Tamara lauloi koskettavasti Pyhän Hengen hänelle antamia lauluja. Kun vartija tuli meitä noutamaan, miehet kiittelivät kyyneleet silmissä ja pyysivät tulemaan uudelleen.

Lauantaina päivällä meidät oli kutsuttu **Ymeran narkomaanikotiin** Lasnamäelle. Kaliningradista kotoisin olevat Andrei ja Lena Markin ovat pystyneet vapautumaan huumeriippuvuudesta kristillisen vieroitustyön kautta ja auttavat nyt muita Virossa. Andrei oli kutsuttu Elämän koti-järjestön tapahtumaan Saksaan, joten Lena otti meidät vastaan kodin kahden miesasukkaan kanssa. Paikalla oli myös kaksi ystävää heidän Tallinnan seurakunnastaan. Meidän Suomesta tulleiden lisäksi mukana oli Anu Väliaho sekä Tuula ja Veikko Määttä.

Meille tarjottiin sekä ruumiin että hengen ravintoa. Tamara ja Lena soittivat ja lauloivat, yhdessä saimme kiittää ja ylistää Herraa hänen teoistaan. Tuula ja Veikko kertoivat siitä, miten Herra pelasti heidät Ruotsissa ja antoi molemmille tehtävän: Veikolle pappina ja Tuulalle diakonissana. Tuula on kirjoittanut kesällä ilmestyvän kirjan heidän elämästään, tulot käytetään Viron työn hyväksi.

Myös Lena kertoi heidän elämästään Kaliningradissa uskoon tulon jälkeen. Herra oli opettanut heidät antamaan siitä vähästä, mitä heillä oli. Samalla Hän kuitenkin piti huolen siitä, että mitään ei heiltä puuttunut. Lena kertoi myös hengellisestä työstä paikallisten köyhien romaniperheiden parissa. Erään kerran kun he olivat näyttäneet Jeesus-filmiä, mukana oli myös viisilapsinen perhe. Filmin jälkeen perheen kuusivuotias poika pyysi pikkuveljensä ulos. Siellä hän otti maata, sylkäisi ja teki tahnan, jolla hän siveli pikkuveljensä sairaat silmät ja rukoili, että Jeesus parantaisi veljen. Kun tahna pestiin pois, oli toinen silmä parantunut! Mitä Jeesus sanoikaan: ”Kiitän isä sinua siitä, että olet salannut nämä viisailta ja oppineilta ja
avannut ne lapsenmielisille.” Lapsen uskolla meidän tulee tarttua siihen, mitä Jeesus opetti.

Lopuksi rukoilimme Tamaran kipeytyneiden käsien ja meidän itse kunkin sairauksien puolesta. Lena jätti rukouksiimme talon saamisen heidän narkomaanityölleen, sillä kerrostalossa on tullut jonkun verran ongelmia naapureiden kanssa.

Illalla olimme uudelleen **Harkun vankilassa**, nyt paikalla oli kymmenen naista, neljä heistä uusia, joku tuttumme oli jo vapautunut. Saimme jälleen kertoa hyvää uutista Jeesuksen pelastustyöstä. Veikko puhui siitä, kuinka Jumala oli antanut naisille erityistehtävän ylösnousemuksen todistajina ja myös perheessä lasten uskonkasvatuksessa. Naiset kuuntelivat ikään kuin ”imien” sanomamme. Joku heistä puhkesi itkuun Anun kertoessa pääsiäisen sanomaa korttien avulla. On ymmärrettävää, että lapsuusmuistot herkistivät kuulijat näissä karuissa olosuhteissa.

Lopussa jätimme aikaa henkilökohtaiselle rukoukselle, sille on täällä aina tarvetta. Itse rukoilin kahden uuden naisen kanssa, jotka puhuivat hyvää suomea ja joilla oli aikuiset lapset Suomessa. He olivat olleet Virossa ortodoksikirkon yhteydessä ja kaipasivat suomalaista Raamattua ja muuta hengellistä kirjallisuutta. Tulkaa pian uudelleen, he pyysivät. Eräs naisista pyysi rukoilemaan kolmen lapsensa puolesta. He ovat nyt miehen äidin hoidossa, kun mieskin on vankilassa. Toinen pyysi rukoilemaan sitä, ettei muuttuisi täällä vankilassa kovaksi, vaan saisi halun lukea Raamattua ja kasvaa uskossa. Yksi heistä on ollut vankilassa jo kymmenen vuotta ja pyysi rukoilemaan, että voisi vapautua jo ensi syksynä. Kaikilla heillä oli huoli läheisistä sekä omasta jaksamisesta näissä vaikeissa oloissa.

Vankilan pihalla meitä oli odottamassa Antti-Pekka Lääne-Nigulan seurakunnan pikkubussin kanssa. Edessä oli parin tunnin ajomatka yöpymään **Pajusin kylään** lähelle Tarttoa. Pajusissa Kari Hätönen pitää kunnalta ostamissaan vanhoissa neuvostoaikaisissa kerrostaloissa kodittomien ja vammaisten asuntolaa. Hän itse tuntee kodittomuuden taakan, sillä hän on ennen uskoon tuloaan asunut alkoholistina Mankkaan suolla. Kari kertoi käytännön ongelmista näiden vähempiosaisten parissa. Suurimmat ongelmat ovat nyt vammaisten talon puolella, minne on asutettu lastenkodista ulos kasvaneita nuoria. Joillain heillä on myös mielenterveysongelmia, mikä näkyy asiattomana käytöksenä ja työntekijöiden kiusaamisena. Kari pyysi rukoustukea näihin asioihin. Kaiken tämän keskellä hän itse oli valoisan oloinen ja syykin selvisi, kun huomasimme hänen kädessään uutuuttaan kiiltelevän sormuksen. Kari oli avioitunut äskettäin hänen kanssaan työskentelevän sosiaalityöntekijän kanssa. Onnea ja siunausta heille!

Matkaraportti

Viron vankilat, Espoon-Kouvolan ryhmä, 25. - 28.4.

Pajusista ajoimme aikaisin **sunnuntaiaamuna Tarton vankilaan**, missä metodistipappi Olavi Ilumets otti meidät vastaan ja kertoi vankilan ulkopuolella olevasta avovankilan rakennushankkeesta. Avovankilaan pääsy tulee varmasti olemaan motivaatio hyvälle käytökselle.

Baptistipappi Angelina Urbel johti ensin venäjän kielisten jumalanpalveluksen karismaattiseen tapaansa. 42 miehen joukossa oli monia tuttuja, mutta iloksemme myös uusia. Miehet lauloivat ja kaksi heistä käytti myös puheenvuoron. Molemmilla oli sama asia, siirto toiseen vankilaan ja siksi he kiittivät täällä saamastaan hengellisestä tuesta ja pyysivät rukoilemaan heidän jatkonsa puolesta, että voisivat säilyttää uskon ja kasvaa siinä. Toinen heistä kertoi, että oli tavannut täällä vankilassa vanhan lapsuuden ystävänsä, joka oli houkutellut hänet mukaan seurakuntaan ja sen seurauksena hän oli tullut uskoon. Hän myös luki kirjoittamansa runon.

Myös meidän puheitamme ja Tamaran laulua kuunneltiin mielellään ja tilaisuuden päättyessä monet tulivat kättelemään ja kiittämään.

Lounaalla työntekijöiden ruokalassa Angelina jakoi huoliaan ja pyysi rukoustukea, sillä hän on itse kotoisin Ukrainasta ja hänen tyttärensä asuu siellä. Olavi puolestaan kertoi vapautuvien vankien kahdesta asunnosta, joista toisessa on nyt asukas.

Viron kielisten jumalanpalvelukseen tuli 23 miestä ja sen toimitti Olavi hyvin luterilaiseen tapaan. Veikko kertoi jälleen omasta muutoksestaan, Paula puolestaan kertoi miehensä Timon uskoon tulosta alkoholismin ja vankilakierteen keskellä, kun Jeesus ilmestyi hänelle onnettomuuden jälkeisessä tajuttomuudessa. Meillä on elävä Jumala, jolle kukaan ei ole toivoton tapaus. Hänen ylösnousemuksensa toi meille tulevaisuuden ja toivon jopa kuoleman edessä.

Tilaisuuksien jälkeen Olavi vei meidät tutustumaan vapautuvien vankien asuntoihin, sillä ryhmämme on tukenut näitä rahallisesti vuokrien ja lämmityspuiden osalta. Kaupunki on vuokrannut vanhasta kartanomaisesta talosta kaksi huoneistoa tähän tarkoitukseen. Toinen asunto odotti vielä asukasta, joka tekisi siellä myös remonttia. Mielekäs työ vankilan jälkeen on hyvä silta vapauteen.

Maanantaina kohteenamme oli **Tallinnan vankila**, missä vapaakirkon pastori Allan Kroll otti meidät vastaan. Viisitoista miestä oli kokoontunut pieneen kirkkosaliin, missä saimme yhdessä viettää tilaisuuden. Tamaran lisäksi musisoi kaksi vangeista. Pääsiäisen jälkeinen ilo oli vahvasti mukana tapaamisessamme.

Rukoillaan erityisesti vankilapappien puolesta, he tekevät tärkeää työtä! Rukoillaan myös kaikkien kohtaamiemme vankien ja muiden puolesta.

- Tuula Tapanainen -

Matkaraportti

Latvia, Silta-ryhmä, 22. - 25.5.

Jegabpilsin vankilan edustalla. Vasemmalla oppaamme Viktor Konkov

Matkamme alkoi oikeastaan jo keskiviikkona 21.05., kun haimme Pekka Ketolalta peräkärryn ja lastasimme sen Railin ja Arjan kanssa Samarialta saamaamme avustustavaraa ja vielä täydennystä Pisaran varastoista. Silloin matkallelähtö alkoi tuntua todelliselta. Vauromaan Pekan pyytäessä meitä matkalle mukaan, meillä ei nimittäin vielä ollut voimassa olevia passeja. Jännitimme niiden saantia, mutta ne tulivat kuitenkin ajoissa. Peräkärryyn oli jäänyt vielä tilaa kahdelle lasten polkupyörälle. Kaikki oli valmista aamulähtöä varten.

Aamulla 22.05. kokoonnuimme Pekan pihaan, josta suuntasimme Länsisatamaan. **Mukana olivat** Heli Lahdesta, Pekka ja Arja, Andrei, Risto ja Riitta Selistä. Matkalla otimme Helsingistä mukaan vielä kuvaajamme Janin.
Ruuhkien takia saavuttuamme satamaan laiva olikin jo valmis lähtemään. Laivassa söimme runsaan aamiaisen ja satamassa suuntasimme lähimmälle huoltoasemalle, koska mittari näytti jo punaista.

Pärnussa pysähdyimme tapaamaan Päivi Pitkoa ja tytärtään Sannaa, jotka ovat **Viron TV7 työntekijöitä**. Ihailimme Tervise kylpylän kattoterassilta merinäköalaa.

Navigaattorien varassa suunnistimme **Jegabpilsiin**, jonne saavuimme n. klo 21. Pastoriperhe otti meidät lämpimästi vastaan ja saimme tukevan illallisen. Majoituimme yläkerran valmiiksi pedattuihin kolmeen huoneeseen. Viisilapsisessa perheessä meidän majoittamisemme ei varmasti ole pikkujuttu, mutta Zoja hymyili hermostumatta joka tilanteessa. Isoimmat lapset olivat ahkerasti auttamassa äitiään, mm. vanhin tytär Daniela 9v. teki täytekakun.

Matkaraportti

Latvia, Silta-ryhmä , 22. - 25.5.

Seuraavana päivänä aamupalan jälkeen olikin jo kiire **Jegabpilsin vankilavierailulle**. Ensikertalaisina vähän jännitimme vankilaan menoa. Kontrolli olikin tiukkaa, passit tarkastettiin mennen tullen kolmen henkilön ryhmissä.
Kaikkien yllätykseksi vartijat antoivat Janille luvan ottaa mukaan kamerat, mutta hän sai kuvata vain vankilan kappelissa. Siellä meitä kuulemassa oli vankilan n. 300:sta vangista toistakymmentä, jotka seurasivat tarkkaavaisesti todistuksiamme.

Daugavpilsin vankilassa. Vasemmalla vankilapastori.

Seuraavaksi päiväksi suunniteltu vierailu **Daugavpilsin vankilaan** oli siirretty EU vaalien takia samalle päivälle, joten jouduimme jatkamaan heti matkaamme sinne. Pienistä eksymisistä huolimatta saavuimme paikalle klo 14. kuten pitikin. Kuuma sää oli verottanut kuulijoita, mutta tilaisuus oli kappelissa lämminhenkinen todistuksineen ja lauluineen. Vangit halusivat kuvauttaa itseään meidän kanssamme ja yksin. Hyvästelimme heidät kädestä pitäen. Pihalla meitä odotti koko aja Viktor Konkov muurien ulkopuolella, koska hänen nimeään ei löytynyt vierailijaluettelosta. Kontrolli on todella tiukkaa, sillä pastorimme Andriskaan ei päässyt vankilavierailuillemme mukaan, koska hänellä oli ollut aiemmin mukanaan lasten taskuun sujauttama kännykän kuori, joka oli herättänyt epäilyjä ja nyt tilannetta tutkitaan.
Poistuessamme vankilapastori esitteli ryhmämme sattumalta pihalla tapaamallemme vankilan johtajalle. Johtaja kiitteli meitä arvokkaasta työstä vankilassa.

Seurakuntavierailulla pikku kylässä

Vielä samana iltana kävimme isäntämme **Andriksen seurakunnassa**, jossa väki otti Pekan ja meidät muut lämpimästi vastaan.

Lauantaiaamuna lähdimme korjauttamaan edellispäivänä rikkoutunutta auton pakoputkea. Maittavan ruuan syötyämme suuntasimme pienenpienen **seurakunnan tilaisuuteen**, jossa kuulijat mielenkiinnolla seurasivat todistuksiamme ja laulujamme. Tarjoilun jälkeen luovutimme osan avustustavaroista heille.

Viimeisenä oli vuorossa **Oskalnin narkomaanikoti**. Siellä entiset narkomaanit hoitelivat kotieläimiään ja puutarhaansa. Heillä oli myös oma sauna, jossa he saivat kylpeä kerran viikossa tunnin ajan. Kodissa oli kymmenkunta asukasta, joista kolme miestä, Gena, Kostja ja Vitali pitivät todistuspuheenvuoron Pekan ja Helin jälkeen. Nämä todistukset Jani kuvasi.
Saamme ne ehkä myöhemmin nähdä TV7:ssa. Käynti täällä jäi erityisesti mieleen, koska asukkaat odottivat ja toivoivat uutta alkua elämälleen.
Pekka, Arja ja Andrei vanhoina tuttuina olivat joka paikkaan kovasti tervetulleita. Andrei tulkin tehtävissä oli varmasti kovilla, koska häntä tarvittiin sekä

vierailuilla, että yksityiskestusteluissa. Kielimuuri olikin hankaluus, joka vaikeutti kanssakäymistä sekä seurakuntalaisten että isäntäväen kanssa. Pekka oli kärsivällinen kuski, vaikka takapenkillä oli monta muuta ”ajajaa”, hänelle kiitos siitä.

Kotimatka sujui vaikeuksitta. Laivalla bongaillaan yleensä tuttuja ja tällä kertaa tapasimme meille tutun Klaukkalan kirkon kuoron, joka oli vieraillut Moisakylän ystävyysseurakunnan urkujen vihkiäisissä.

Olemme kiitollisia mahdollisuudesta olla mukana tällä matkalla ja pyydämme Jumalan siunausta kaikille, jotka olivat mukana ja joita kohtasimme. Tunnemme itsemme kovin pieniksi Jumalan suuruuden edessä.

- Riitta ja Risto Marila -

Matkalla mukana Tuula Tapanainen Espoosta, Reino Letonsaari Ristiinasta, Hilma Gutzan Heinolasta ja Sveta Honkonen Helsingistä.

Matkan järjestelyt kokivat yllätyksen, kun Espoonlahden seurakunnan pastori Irene Erkko ilmoitti lähtöviikolla, että ei ollut saanut viisumia Venäjälle. Näin ollen emme voineet myöskään ottaa seurakunnan Saapas-autoa, vaan jouduimme lähtemään Tuulan autolla, pienemmällä ryhmällä ja vähemmin viemisin.

Viipurin katulapset
Jännitimme Venäjän tullia, sillä viime aikoina jopa henkilöautojen tavarat ovat joutuneet punnitukseen. Selvisimme kuitenkin ilman ongelmia ja ehdimme Viipurin katulasten kotiin Dikoniin ajoissa. Dikonissa asuu kymmenen lasta ja päivätoiminnassa on mukana 20 – 30 lasta. Työtä tehdään vaikeissa olosuhteissa olevien perheiden kanssa tavoitteena, että lapset voisivat vielä palata kotiin. Toiveena on myös tukiasuntojen saaminen samaan kerrostaloon Dikonin kanssa.

Nuoren vetäjän Victorian pyynnöstä toimme shampoita ja suihkusaippuoita sekä kesäleiriä varten lippahattuja ja T-paitoja. Viiden kymmenen lapsen kesäleiri alkaa 2.6. ja on kolmen viikon pituinen. Leirin varustelu, ohjelmat ja kaikin puolinen sujuminen olivatkin Victorian suurimmat huolet. Hän pyysi meitä rukoilemaan leirin aikana, mutta jo etukäteen valmistelujen puolesta. Leiripaikka oli saatu Kanneljärveltä ilman veloitusta.

Dikonista ajoimme yöpymään Pietariin Haapakankaan kirkolle, minne toimme lasten vaatteita seurakunnan diakoniatyössä jaettavaksi.

Vammaisten lasten koulu
Perjantaina ensimmäinen kohteemme oli vammaisten lasten internaattikoulu Pietarhovissa. Lasten iloksi toimme osan joulukeräyksen suklaista sekä kankaita käsityöluokan taitaviin ompeluihin. Koulu oli juuri päättymässä ja lapset palaamassa koteihin, orvot lapset kesäleirille. Juhlasalin ollessa remontissa, opettajat keräsivät alaluokkien lapset aulaan, missä saimme pitää yhteisen hetkemme.

Kaksi pientä tyttöä rohkaistui laulamaan, toinen keväästä, toinen äidistä. Hilma puolestaan laulatti tuttuja venäjänkielisiä lastenlauluja: ”Milläs minä pääsen taivaaseen…” ja lapset osallistuivat innokkaasti. Puhuimme kesäsuunnitelmista ja –puuhista, Sveta kertoi kallisarvoisesta lahjasta eli Jeesuksesta. Ennen karkkijakelua, yksi pieni tyttö kysyi: ”Saankos minä kertoa?” Ja niin hän aloitti siitä, kuinka enkeli ilmestyi Marialle ja kertoi, että sinä saat lapsen ja sitten Jeesus syntyi kaivossa. Hän kertoi myös kuinka Jeesus paransi ihmisiä ja kuoli ristillä sanoen: ”He eivät tiedä mitä tekevät”. Ja vielä tyttö kertoi kuinka Jeesus nousi taivaaseen. Hän oli valloittava pieni evankelista tätä kertoessaan, tukiraudat nilkoissa ja aina kertomuksen välillä syvään huokaisten. Hän oli saanut hyvän hengellisen kasvatuksen joko kotona tai täällä koulussa. Tulettehan syksyllä uudelleen, monet lapset kyselivät meiltä. Opettajien toivomus oli, että toisimme isoille pojille urheiluvaatteita ja näitähän on luvassa jälleen EPS:n löytötavaravarastosta. Meitä tuli tapaamaan orpo Dasha, jolla ei ollut isästä tietoa, äiti oli vankilassa ja kuoli käytyään vain kerran tytärtään katsomassa. Tämän jälkeen Dasha eristäytyi muista ja pukeutui poikamaisesti mustiin. Nyt hän on päässyt pahimman yli ja oli saanut tietoja isästään ja isän suvusta Moldovassa. ”Terveiset suomalaisille ystäville”, toivotti Dasha.
Lähtiessä saimme nipun patalappuja terveisiksi ystäville, jotka ovat lähettäneet kankaita.

Uz-Ishoran narkomaanikoti
Iltapäivällä kohteenamme oli Uz-Ishoran narkomaanikoti, missä asuu kolmetoista miestä ja kuusi naista. Osa heistä oli kodin ulkopuolella töissä. Pääsimme naisten huoneeseen, jossa oli nyt neljä naista paikalla. He ottivat meidät ilolla vastaan ja meille syntyi hyvä yhteinen hetki. Kuulimme koskettavia kertomuksia miesten juomisesta ja väkivaltaisuudesta, mutta myös siitä, miten ulkopuolinen, koulun rehtori oli auttanut viisailla neuvoillaan. Täällä on toipuminen menossa ja toive siitä, että elämä vielä kantaa, kun pohja on Jumalan varassa.

Yksi naisista oli lähdössä jo pian pois, pitäisi löytää työtä ja asunto. Toinen iloitsi siitä, että Krimin niemimaa on nyt Venäjään kuuluva eli hänkin voi saada Venäjän passin ja äiti voi matkustaa sieltä helpommin Pietariin.

Rukoilimme jokaisen naisen puolesta erikseen ja hekin yhdessä meidän jokaisen puolesta. Jatketaan rukousta heidän puolestaan!

Popovkan narkomaanikoti
Illalla kohteenamme oli Popovka, missä miehet olivat palaamassa töistä. Iloitsimme Leonidin uudesta elämäntilanteesta, sillä hän oli mennyt naimisiin Olgan kanssa. Näin hän saa hyvän tuen rinnalleen tässä tärkeässä työssä, jota hän on tehnyt jo kymmenen vuoden ajan.

Kuulimme myös, että Popovkan miehet ovat alkaneet vuokrata tilaa, missä he viettävät lauantai-iltana jumalanpalvelustaan kutsuen mukaan myös lähialueen ihmisiä sekä mahdollisia vierailijoita.
Saimme pitää yhteisen iltatilaisuuden, missä puheiden ja laulujen lisäksi oli miesten todistuksia elämän muutoksesta, jota täällä oltiin toteuttamassa Jumalan avulla. Jotkut pyysivät rukousta sairauksiensa vuoksi, me vieraat kiersimme siunaamassa heidät kaikki.

Matkaraportti

Pietari ja Viipuri, Espoon-Kouvolan ryhmä, 22. - 24.5.

Viipuri
Paluumatkalla ajoimme Elämän Koti-narkomaanikodin ohi. Emme voineet poiketa, sillä heillä alkoi juuri remontti, mikä onkin tosi tarpeen.

Sen sijaan ajoimme Betelin narkomaanikodille. Se on vanhan talon päälle rakennettu kolme kerroksinen siisti rakennus, neljäntoista miehen koti. Siellä vietettiin juhlahetkeä kodin kuuden vuoden kunniaksi. Paikalla oli sekä miesten omaisia että myös Pietarin Betel-kodin edustajia. Pihalle oli katettu juhlapöydät ja miehet keittivät ruokaa.

Niille, jotka eivät vielä olleet täällä käyneet esiteltiin talo ja sen lämmitystekniikka. Ruokailutilan seinällä on kaikkien niiden maiden liput, missä Betel-kodit toimivat päihteiden vieroitustyössä. Kiirehdimme kotiin paluuta emmekä jääneet juhliin, mutta oli hyvä solmia uusia suhteita Pietarin Betel-kotiin ja sopia jatkovierailujen ajoista täällä.

Yllättävä paluu
Venäjän tullista selvisimme nopeasti. Sen sijaan Suomen tulli, josta yleensä selviää passin vilautuksella, tuotti yllätyksen. Tulli kysyi auton rekisterinumeroa kahteen kertaan ja sitä, onko autoa missään vaiheessa varastettu, entä mistä se on ostettu. Tämän jälkeen otettiin kuljettajan passi ja auton rekisteriote ja ohjattiin sivuun tutkinnan ajaksi. Lopulta tullimies tuli ja antoi luvan jatkaa matkaa. Hän kertoi, että heidän ruudullaan näkyy tieto, että Belgiassa on varastettu bussi samalla rekisterinumerolla. Hämmennyksen jälkeen kiittelimme tullia tärkeästä työstä ja jatkoimme huojentuneina matkaa.

Ryhmän seuraava matka on juhannuksen jälkeisellä viikolla Viroon. Rukoillaan sekä sen että kaikkien tällä matkalla kohdattujen puolesta. Jätämme heidät kaikki Jeesuksen nimeen.

Lämmin kiitos kaikille, jotka muistivat meitä rukouksin matkan aikana. Se on todella tärkeää ja sen myös kokee monissa vaikeissa tilanteissa.
Kiitos myös teille, jotka muistitte meitä tavara- tai rahalahjoin.

- Tuula Tapanainen -

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Lahjoitukset Pisaran työn tukemiseksi voi maksaa jollekin kolmesta seuraavasta tilistä

Vihdin ryhmä	FI40 5298 0620 0117 18
Espoon-Kouvolan ryhmä	FI89 5297 0020 0926 57
Silta-ryhmä	FI29 5297 0020 1190 54
Ukrainan lapsityö	FI83 5298 0620 0126 90
Jäsenmaksut (maksuun merkintä Jäsenmaksu) **sekä osallistumis- ja majoitusmaksut**	FI12 5297 0020 0932 67

Poliisihallitus on 5.12.2013 myöntänyt Pisara ry:lle rahankeräysluvan no 2020/2013/3379, joka on voimassa 1.1.2014 - 31.12.2015 koko Suomessa lukuunottamatta Ahvenanmaata. Kerätyt varat käytetään yhdistyksen sääntöjen mukaiseen työhön vuosien 2014 - 2016 aikana..

Pisara ry
Eeva Halme, 050-3522792
Nissointie 12 C 14, 03100 Nummela

www.pisarayhdistys.fi